

Tisztelt Zenekar-olvasó Kollégák!

Jómagam is csak onnan tudom, hogy 10 éves az újságunk, hogy előttem fekszik a próbaszám 1994-ből.

Hogyan is kezdődött? Talán úgy, hogy a Zenekar „nulladik”, vagyis próbaszámában Tátrai Vilmos kimondta örökérvényű bölcsességét, hogy „egy zenekar olyan, mint az ország”? Vagy még előbb?

Nos mi, akik ezt az újságnak nevezett próbálkozásunkat életre vajúdtuk, egy kicsit előbből számítjuk a születés pillanatát. Valamikor onnantól – talán éppen decemberben 10 éve –, amikor is megfogalmazódott bennünk, hogy mindaz, ami Közép-Kelet-Európában elsőként nálunk jött létre, egy zenekari szövetség, nem állhatja ki az idő próbáját anélkül, hogy az évenként megrendezett közgyűlésen kívül ne legyen egy folyamatos „kapcsolattartást” jelentő, egymás sikereiről, problémáiról folyamatosan tájékoztató, kicsit maga is tanuló, de másokat is tanító orgánunk.

Persze a megálmodás és létrehozás között eltelt egy kis idő, néhány keserves pofonnal, de az idő minket igazolt. Ma már csak mosolyogni tudok azon, amikor a magyar zenei közélet egyik jelentős szereplője az akkori Lapkiadó Vállalat igazgatójához irányított, aki terveim ismertetése után atyaián kioktatott: ilyen lapra nincs szükség Magyarországon, de pénz sincs, hiszen egy példánya milliókba kerülne.

Nos, azt hiszem több kellett pusztán kintársnál ahhoz, hogy ezek után kedvem legyen továbbgondolni a tervet, és a témában abszolút kívülállóként, minden tapasztalat nélkül addig talpalni, amíg sikerült megteremteni az anyagi alapjait az újságnak. Ebben elévülhetetlen érdeme van dr. Gyimesi Lászlónak, aki azonnal átlátta a lap kínálta lehetőségeket, és felajánlásával, miszerint legyen az indítandó lap közös a szakszervezettel, cserébe egy jelentős támogatásért, rögtön megteremtette jó egyharmadát a szükségleteknek. További szerencsés fordulat volt,

hogy az 1994 kora tavaszi közgyűlésünkön a tagszervezetek is egyöntetűen terveim mögé sorakoztak és nem csupán erkölcsi támogatásukról biztosítottak, de – nem utolsó sorban mentorunk rábeszélő képessége miatt – megszavazták a kiadási költségek második harmadát is. Ezek után pedig már nem volt túl nehéz megszerezni a Nemzeti Kulturális Alaptól a hiányzó részt. Már „csupán” egy főszerekesztőt kellett szerezni, akit hamarosan megtaláltunk Csontos János személyében, aki profi publicista léte nem tartotta rangon alulinak egy induló lapnak megadni a fő irányvonalat. Így hamarosan útjára engedhettük a máig tartó sorozatot, ami – nem tagadom – átesett majd minden gyermekbetegségen, de ahogy Breuer János írja születésnapján köszöntőjében „az általános iskola felső tagozatába lépő” Zenekar talán már túl van a nehezen. Bizony nem volt könnyű, hiszen a sok drukker mellett akadtak irigyek is. Az „arany középutat” sem volt egyszerű megtalálni, hogy a közfigyelmet fontos kérdések irányába tereljük, de érdekesek is legyünk, „hír”-értékű beszélőkkel lepjük meg olvasóinkat, de kerüljük a bulvársajtó szenzációhajszolását, tárgyilagosan számoljunk be az együttesek mindenkit érdeklő belső problémáiról, miközben nem léphetjük át a indiszkréció határát, ne csak azok a vezetők nyilatkozzanak, akiknek nem mindig számít közérdeklődésre semmitmondó nyilatkozata, de mégse sértsük meg a nyilatkozatjog elvét.

Bizony megjártuk a bíróságokat is, de nagyszerű érzés volt amikor megállítottak az utcán is kollégák, hogy „nagyon várjuk ám az újságot, hiszen végre olyanról olvashatunk, ami minket érdekel...”. Jó érzés volt hallani a sok dicsőítést, miképpen azt is, amikor önként jelentkeztek az újságot támogatni akarók, és kimondhatatlan örömmel tölt el bennünket az is, hogy hétről hétre folyamatosan nő az előfizetők száma. Azonban végső célunkat és feladatunkat talán legjobban Erkel Tibor fo-

galmazta meg, amely ma aktuálisabb mint valaha: „Ma kétségtelen harc folyik a fennmaradásért. A sebek csak úgy kerülhetnek el, ha mindenki önmagával szemben és egymásért küzd. Ha ez a lap jól szolgálja a Szövetség ügyét, segíteni fog, hogy erről senki se terelhesse el olvasói figyelmét.”

Én csupán azt kívánom az első tíz év elteltével, hogy maradjon ez az újság mindig olyan, amely méltán érdemli ki a „mi lapunk” megjelölést minden zenész kollégától, és még többet halljam azt, amikor egyik zenész mondja a másiknak: képzeld, a „Zenekar”-ban olvastam, hogy...

Lapozgatva tíz év termését több dologgal – ha úgy tetszik ajándékkal – lepnénk meg a tisztelt olvasót:

Egyrészt bemutatnánk azokat, akik nem világszínvonalú flekkdíjakért elsőrangú cikkekkel, riportokkal, kritikákkal és szakdolgozatokkal látják el újságunkat, természetesen a teljesség igénye nélkül, hiszen korlátozott terjedelmünk nem ad lehetőséget olyan kiválóságok bemutatására akik visszatérően jelentkeznek élvezetes cikkekkel, mint például Kovács Géza az izgalmas útirajzszerűen megírt Pearle-beszámolókkal, vagy Geiger György a filozófiai hangvételű elmélkedéseivel, vagy akár a kiváló énekművész Zábó Gyula, aki fáradhatatlanul ontja a talányokat rejtvény négyzetárcsok közé ágyazva.

Másrészt pedig – tallóztatva a régi számok között – felidézni azokat a cikkeket és híreket, amelyek talán ma is elgondolkoztatnak, vagy esetleg megmosolyogtatnak. Apropos, a legtöbb érdeklődő máig az évekkal ezelőtt közzétett kollektív szerződési mintáért jelentkezett, ezért egy igazi „csemege” is olvasható lesz hasábjainkon, mégpedig a fenti munka legfrissebb, legkorszerűbb változata.

Kellemes időtöltést kíván a szerkesztő:

Popa Péter